

— Trần Hình, anh làm rồi. Tôi không điếc đâu. Họạ là anh mù thôi.

Người tài xế nói bằng tiếng Việt lơ lớ. Thoạt nghe, ai cũng biết tài xế là người phương Tây học tiếng Việt nhiều năm song chưa nắm được bí quyết về sắc, huyền, hỏi, ngã, nặng Trần Hình choáng váng như bị đánh vào đầu.

Thì ra tài xế là người ngoại quốc mặc quân phục đại úy Mỹ mà hẳn tiếp xúc hỏi trưa trong tiệm ăn trên đại lộ Đồng Khánh, Trần Hình cố giữ vẻ mặt thản nhiên, chào đơn dả :

— Ô, té ra anh !

Tôkarin cười ngắt nghẹo :

— Mãi bây giờ anh mới nhận ra ư ?

— Xin lỗi anh, trời tối quá tôi không thấy gì. Lúc này, vậy tắc xi, tôi đứng ở chỗ tối dưới lùm cây to, anh lại đội mũ cát kết trùm hụp trên đầu, che kín gần hết mặt. Nếu anh không lên tiếng, có lẽ khi trả tiền, hoặc chạy qua chỗ có nhiều đèn điện, may ra tôi mới nhận diện được anh. Anh hẹn tôi tới 9 giờ mới gặp lại kia mà ?

— Phải, tôi hẹn anh 9 giờ. Sở dĩ tôi đến bây giờ để xem thái độ anh ra sao. Đã 7 giờ 15 phút. Sắp tới giờ anh hành động rồi.

Trần Hình sửng sốt :

— Tại sao anh biết 7 rưỡi gã bồi về nhà ?

Tôkarin nhún vai, ra vẻ khinh miệt :

— Sao lại không ? Cái gì tôi cũng biết. Tôi còn biết trưa nay anh xung đột với một gã ngoại kiều trong phòng anh nữa.

— Thôi, tôi hiểu rồi. Anh bèn gót tôi từ trưa đến giờ.

— Anh muốn đoán ra sao, tùy ý. Tôi chỉ cần anh làm đúng lời tôi dặn. Và anh đừng quên con mắt của thượng cấp luôn luôn ở bên anh.

Trần Hình nín thình. Xe tắc xi phóng như tên bắn qua ngã tư giữa lúc đèn hiệu chuyển sang màu đỏ. Ba phút sau xe đậu lại. Tôkarin nói :

— Anh sửa soạn thì vừa.

Trần Hình lạnh người khi thấy cánh cửa tiệm ăn bên hữu mở rộng, rồi gã bồi hồi trưa hiện ra. Tôkarin nói :

— Anh phải theo hẳn ngay.

Trần Hình thót xuống đường. Trước khi bước vào đường Tân Đà, hẳn hỏi :

— Anh đợi tôi không ?

Tôkarin đáp :

— Chưa định.

Tắc xi rồ máy chạy thẳng. Buổi tối đường Tân Đà đông người qua lại, phần đông là thực khách. Ánh đèn vàng gọi cảm của tiệm ăn Cầu Vòng hắt qua lần thép mắt cáo ra đường nhựa. Gã bồi cầm cùi đi trước Trần Hình độ năm thước. Trần Hình mừng rơn vì gã bồi bước rảo, không ngoảnh lại.

Trần Hình mân mê cán dao tron trụ trong túi. Tôkarin quả đã oái oăm khi ra lệnh cho hẳn hạ sát một người vô tội. Oái oăm hơn nữa là con đường Tân Đà vừa ngắn, lại vừa sáng, Trần Hình bắt buộc phải ra tay giữa đường phố.

Tình thương người hồi trưa không còn nữa. Cảnh đầu gối tay ấp giữa Thanh Xuân với người đàn ông lạ làm nhạt mòn tình cảm. Hẳn không sợ giết người nữa. Nếu phải giết thêm, hẳn cũng không chối từ.

Gã bời quặt vào hẻm. Trần Hình tiến sát sau lưng. Ở quãng này, đường phố tối om. Trần Hình đặt bàn tay lên vai gã bời. Gã bời đứng khựng và quay đầu lại. Nhận ra Trần Hình, hắn nhoen miệng cười, hoàn hồn:

— À ông? Ông đến chơi với các cháu phải không?

Trần Hình không rút rìe nữa. Nếu chần chờ hẳn sẽ mất cơ hội hạ thủ. Hắn bèn bấm vào nút tròn trên chuôi dao. Lưỡi dao sát nhân nhảy ra, thấp thoáng trong bóng tối. Gã bời chưa kịp kêu lên, mũi dao nhọn hoắt đã phập vào cổ họng.

Trần Hình lách sang bên cho máu khỏi bắn tung tóe vào áo sơ mi. Gã bời loạng choạng, rồi ngã quy xuống. Trần Hình ấn cho lưỡi dao ngập sâu hơn. Rồi hắn rút mạnh ra. Máu tuôn ồng ộc như mưa trên máng xối. Bình tĩnh, hắn lau lưỡi dao vào quần nạn nhân.

Chung quanh, Trần Hình không gặp một ai. Mọi người chỉ tập trung ở đầu hẻm, nơi đậu xe bán giải khát và mì cháo. Giữa hẻm, trời tối om, cửa đóng im ỉm. Trần Hình có cái may mắn là hạ sát gã bời ở giữa hẻm.

Hắn loay hoay châm diều thuốc cuối cùng bị nhàu nát. Lửa bật lên, hắn chưa kịp hút thì có tiếng reo:

— Ô kia bác!

Trần Hình cảm thấy tay chân cứng lại. Biết vậy hắn không rành rang với diều thuốc phải gió này nữa. Hắn không thể nào làm được. Đó là tiếng kêu của thằng bé bốn tuổi mồm

mồm, con của gã bời xấu số. Xác cha nó nằm khuất trong xô tối cách ba bốn thước, song nó đi qua nó chẳng biết gì hết, trái lại còn tỏ vẻ mừng rỡ. Trần Hình cười gương:

— Chào cháu. Cháu đi đâu đấy?

Thằng bé đơn dả:

— Thưa bác, cháu ra ngoài ngõ đón ba. Ba hứa mang về cho cháu cái bong bóng màu vàng.

Trần Hình định tặng lờ và rút êm ra ngoài đường, song dứa con gái 5 tuổi mà hắn gặp hồi trưa đã gắt em nó:

— Đã bảo là ba sắp về rồi... Mày có thói lạ gặp người lạ nào cũng trò chuyện. Ba biết mày sẽ bị đòn.

Dứa bé đáp, ngây thơ:

— Em biết là ba không đánh em đâu.

Chị nó cũng vào đầu nó một cái nhẹ:

— Mày chịu đi hay không?

Dứa bé phản đối:

— Đề em chào bác đã chứ! Chị này chóng quên thật! Bác mới cho tiền hồi trưa mà chị không chịu cảm ơn.

Dứa con gái vùng vằng, nắm lấy tay em trai. Thằng bé nghịch ngợm giật ra, rồi chạy biến vào bóng tối, có lẽ định chơi ú tim. Nhưng chỉ mấy giây đồng hồ sau, thằng bé kêu lên thất thanh:

— Trời ơi!

Rồi té nhào trên mặt đất. Trần Hình chạy vội lại. Dứa bé vừa vấp lên thì thể nóng hổi của cha nó. Nằm dài trên đất, nó la lên rầm

Trần Hình không còn thời giờ suy nghĩ nữa. Đã tới nước này hầu không thể nào lùi. Dầu muốn hay không, hai đứa trẻ đại dột kia đã dán thân vào chỗ chết. Chúng đã gặp Trần Hình bên cạnh xác cha. Lát nữa, chúng sẽ khai hết với cảnh sát. Và sớm muộn, Trần Hình sẽ sa lưới nhà chức trách.

Chi bằng hắn ra tay trước. Hắn đã can tội giết người, bây giờ giết nữa cũng chẳng sao. Trong đời, hắn không thích hạ sát trẻ con nhưng đây là trường hợp một mất, một còn. Trần Hình ngáp ngừng một giây đồng hồ, trước khi tóm cổ áo của đứa con gái.

Nó thét lên :

— **Thả** tôi, thả tôi ra ! **Kia, cái ông này** ! Làng xóm ơi, cứu tôi với !

Con bé này mai sau sẽ thành mụ đàn bà điều ngoa, Trần Hình tự an ủi như vậy. Hắn không cho đứa gái kêu cứu lần thứ hai nữa. Bàn tay kềm xù của hắn đã siết quanh cổ. Dưới đất, em trai nó lồm cồm dậy. Trần Hình lôi thằng bé về phía mình, và giáng sống bàn tay xuống. Tội nghiệp cho đứa trẻ thơ ngây : bàn tay sát nhân rơi đúng thái dương. Thằng bé 4 tuổi vỡ óc, chết liền không kịp kêu đau. Mấy cái kẹo xanh đỏ gói bằng giấy bóng cất trong túi để lát nữa biểu cha bị bắn trên đất. Một chiếc giẻp cao su trắng, quai xanh, của nó bay vèo xuống rãnh ngập nước và rác rưởi, kêu bồm một tiếng.

Trần Hình xiết chặt thêm nữa : đứa bé gái dẫy dựa một cách tuyệt vọng trong vòng tay cứng như thép, chỉ phát ra tiếng ú ớ nho nhỏ. Mặt đứa bé

tím bầm, toàn thân nó mềm nhũn như bún. Nó thở hắt ra rồi tắt hơi trong im lặng.

Trần Hình xô đứa bé ngã xuống. Trong vòng hai phút ngắn ngủi, thời gian dân nhậu uống xong ly la-ve, hắn đã hạ sát ba người. Hắn hạ sát một cách bình thản như dân nhậu bung ly la-ve lên miệng.

Trần Hình bước vội ra đầu hẻm. Ánh đèn nê-ông sáng quắc của xe mì và nước mía chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt của hắn. Mọi hắn rung rung những gì không rõ. Hắn đứng lại, để khối tạo ra ngờ vực.

Một người đàn bà dân cặp mắt vào áo sơ mi vàng lọt của Trần Hình. Cúi xuống, hắn tái mặt thêm nữa. Vết máu loang lổ ở ngực. Vừa khi ấy trong hẻm vắng ra tiếng rú thất thanh :

— **Trời** ơi, người chết.

Toàn thể đều nhón nháo. Thừa dịp lộn xộn, Trần Hình lên ra đường. Tiếng chén bát chạm nhau trong tiệm ăn nổi vang trên đường **Tản Đà**. Tokarin dặn hắn phải nhìn từ phía trước khi gọi tắc xi. Vì vậy, Trần Hình đi từ từ lại tiệm ăn thượng lưu **Cầu Vòng**.

Tắc xi đậu ngay giữa đường. Như người điên, Trần Hình nhảy lên. Hắn có cảm giác là hồn ma oan khuất đang rượt sau lưng. Tắc xi phóng một mạch về Saigon.